

Arrest

nr. 246 455 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 11 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 april 2020 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die loco advocaat M. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In de nota met opmerkingen worden de nuttige feiten opgelijst als volgt:

“Op 03.09.2019 diende verzoekende partij formeel een verzoek in om internationale bescherming. In het kader van dit verzoek werd verzoekende partij op 23.09.2019 gehoord door Dienst Vreemdelingzaken. Uit onderzoek van de vingerafdrukken van verzoekende partij, bleek dat hij op 13.07.2016 een verzoek om internationale bescherming indiende in Zwitserland en op 28.02.2019 in Duitsland.

Op 09.10.2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties. De Zwitserse instanties stemden op 11.10.2020 in met een overdracht van verzoekende partij, op grond van artikel 18(1)d van de Dublin III-Verordening.

Op 02.12.2019 nam de gemachtigde van de Minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater). Diezelfde dag werd verzoekende partij gevraagd contact op te nemen met de 'Cel Vrijwillige Terugkeer' voor de praktische afspraken met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland en voor de afgifte van een doorlaatbewijs.

Op 14.01.2020 gaf verzoekende partij per aangetekend schrijven een nieuwe verblijfplaats door, namelijk Rue [...], 1050 Ixelles.

Op 17.01.2020 gaf verzoekende partij middels zijn advocaat andermaal een nieuwe verblijfplaats door, namelijk [...], 5590 Sovet.

Op 10.03.2020 deed de lokale politie van politiezone Condroz-Famenne een woonplaatscontrole op het laatst doorgegeven adres om 11 uur 20 en om 15 uur 15. Verzoekende partij kon aldaar niet worden aangetroffen en de bewoonster stelde verzoekende partij niet te kennen.

Verzoekende partij maakte na deze controle geen nieuwe verblijfplaats meer kenbaar aan de bevoegde instanties.

Op 07.04.2020 nam de gemachtigde van de Minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Dit is de bestreden beslissing.

De Zwitserse instanties werden conform artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening ingelicht dat de overdracht van verzoekende partij dient te worden uitgesteld vanwege zijn verdwijning met onbekende bestemming, en werden verzocht de overdrachtstermijn te verlengen tot 18 maanden."

De beslissing van 7 april 2020 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer is de thans bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"BETEKENING VERLENGING VAN DE OVERDRACHTSTERMIJN VAN DE DUBLINTRANSFER

Gelet op artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten [B.G.M.] geboren te [...], op [...] en van nationaliteit te zijn : Eritrea

het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 07.04.2020

Overwegende dat op 11.10.2019 een akkoord werd bekomen van lidstaat Zwitserland op grond van artikel 18(1)d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 12.12.2019 een beslissing '26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 07.04.2020 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

De betrokkene werd op 12.12.2020 een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Op 14.01.2020 gaf de betrokkene per aangetekend schrijven een nieuwe verblijfplaats door te weten Rue [...] 1050 Ixelles. Op 17.01.2020 gaf de betrokkene middels zijn advocaat een nieuwe verblijfplaats door te weten, [...] 5590 Sovet. De advocaat voegde toe dat de betrokkene daar verbleef.

De politie van de zone Condroz-Famenne deed op 10.03.2020 controle op de laatst meegedeelde verblijfplaats te weten [...] 5590 Sovet om 9u19, 11u20 en 15u15. De bewoonster stelde de betrokkene niet te kennen en de betrokkene werd niet aangetroffen. De betrokkene maakte hierna geen nieuwe verblijfplaats meer kenbaar en bood zich niet meer bij de bevoegde instanties aan.

Gelet op het voorgaande werden de Zwitserse instanties conform artikel 29 van Verordening 604/2013 ingelicht dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege zijn verdwijnen met onbekende bestemming en verzocht de overdrachtstermijn te verlengen tot 18 maanden, te weten tot 11.04.2021."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 27 en 29 van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Na een weergave van artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening en van uittreksels uit het arrest Jawo van het Hof van Justitie (zaak C-163/17 van 19 maart 2019), betoogt verzoeker in concreto als volgt:

"La partie adverse déclare que le requérant est en fuite vu qu'il n'était pas à l'adresse communiquée par son conseil.

Comme il ressort de la jurisprudence repris ci-avant, il doit être laissé la possibilité au requérant de faire valoir l'existence de raisons valables justifiant le fait que le demandeur n'a pas informé les autorités compétentes de son absence.

La CJUE considère par conséquent qu'il existe une présomption de fuite lorsque la partie requérante a quitté son domicile. Mais cette présomption est réfragable vu qu'il doit être laissé la possibilité à la personne concernée de donner des raisons valables justifiant son absence. Selon cette jurisprudence, la partie requérante conserve la possibilité de prouver qu'il n'avait pas l'intention de se soustraire à ses autorités et qu'il y avait des raisons valables de ne pas avoir informé les autorités de son absence.

Or, en l'espèce comme il a été expliqué ci-avant, l'adresse qui a été transmise à l'Office des étrangers n'est pas correcte. En effet, Madame [M.], la personne qui héberge le requérant, a entretemps déménagé. C'est l'ancienne adresse qui a été transmise et non la nouvelle.

Il s'agit d'une erreur de la conseillère juridique de la Plateforme citoyenne comme cela est attesté par cette dernière : « J'ai rencontré Monsieur [B.] suite à la réception de son annexe 26 quater lui notifiant que la Suisse avait été désignée comme étant l'Etat responsable de sa demande de protection internationale. Vu les circonstances dans lesquels il avait décidé de quitter la Suisse et avait entrepris de demander l'asile en Belgique, il ne lui était pas envisageable de retourner en Suisse. Dans l'espoir que son précédent conseil introduise un recours contre cette décision d'irrecevabilité, il a décidé de ne pas se rendre dans le centre Dublin qui lui avait été désigné en vue de son retour vers la Suisse. Nous l'avons alors mis en contact avec une hébergeuse qui a accepté de l'accueillir le temps que le Conseil du contentieux des Etrangers se prononce sur la responsabilité de la Belgique. Il m'incombait de communiquer l'adresse de résidence de Monsieur à son avocat, adresse de son hébergeuse. Cette dame, Madame [A.M.], m'avait auparavant prévenue QU'elle avait déménagé mais, suite à une erreur d'inattention, je n'ai malheureusement pas communiqué sa nouvelle adresse mais bien son ancienne adresse. Le recours n'a pas été introduit par le précédent conseil de Monsieur mais, en vertu des règles prévues dans le Règlement Dublin III, n° 604/2013, la Belgique aurait dû devenir l'Etat compétent de sa

demande à dater du 11 avril 2020. Lorsque Monsieur [B.] a appris, le 21 avril 2020, par l'intermédiaire de son avocat, que la Belgique avait considéré qu'il était en fuite, alors même qu'il résidait toujours chez Madame [M.], j'ai compris mon erreur. Je témoigne néanmoins être restée en contact régulier avec Monsieur [B.] et que ce dernier réside toujours en Belgique. » (pièce 2).

La partie adverse était informée que le requérant avait un avocat vu que ce dernier a transmis son adresse à la partie adverse. La partie adverse avait donc un contact avec le requérant et aurait dû s'informer auprès du conseil du requérant de l'absence de ce dernier au domicile qui a été envoyé. La partie adverse aurait laissé au requérant la possibilité de s'exprimer quant à son absence du domicile.

En l'espèce, cette possibilité n'a pas été laissée à la partie requérante. La partie adverse n'a pas veillé à entendre la partie requérante sur sa prétendue fuite. La partie requérant aurait alors expliqué, preuve à l'appui, qu'elle n'était pas en fuite, mais qu'il s'agissait uniquement d'une erreur dans la transmission d'adresse.

Comme expliqué ci-dessus, le raisonnement de l'Office des étrangers est erroné et incompatibles avec l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III, dans son sens commun et tel qu'interprété par la Cour de Justice.

Il résulte de ce qui précède que la décision entreprise viole les articles 27 et 29 du Règlement Dublin III."

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 27 van de Dublin III-verordening schendt. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel juridische als feitelijke motieven bevat en dat verzoeker er zich op verdedigt. Een schending van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet blijft dan ook niet.

2.4. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening. Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

2.5. In concreto wordt gemotiveerd dat verzoeker onder de toepassing valt van voormelde bepaling "vanwege zijn verdwijnen met onbekende bestemming". De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker 'onderduikt' omdat de politie een woonstcontrole heeft gedaan op de door de verzoeker laatst meegedeelde verblijfplaats, dat verzoeker aldaar niet werd aangetroffen, dat een bewoonster van het pand de politie meedeelde dat ze verzoeker niet kent, dat verzoeker geen nieuwe verblijfplaats kenbaar had gemaakt en zich ook niet bij de bevoegde instanties heeft aangemeld.

2.6. Verzoeker betwist niet dat hij niet aanwezig was op het door hem opgegeven verblijfsadres waar de politie is gaan controleren. Verzoeker is echter van oordeel dat hij de kans had moeten krijgen om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Hij verwijst naar het arrest Jawo van het Hof van Justitie en betoogt dat indien hij zou zijn gehoord door de verwerende partij, hij had uiteengezet dat er sprake is van een vergissing bij het overmaken van zijn verblijfsgegevens, die hij thans nader toelicht in zijn verzoekschrift.

2.7. De nationale rechter dient, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan bepalingen van het Unierecht geeft. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht,

eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerking-treding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

2.8. In zijn arrest Jawo kwam het Hof van Justitie tot de volgende conclusie in het licht van artikel 29, lid 2, tweede zin van de Dublin III-verordening:

“ § 70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

2.9. In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier dat verzoeker de mogelijkheid heeft gekregen van de verwerende partij om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.

2.10. Het verweer in de nota met opmerkingen kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen.

2.11. Waar verweerder uitgebreid ingaat op het begrip ‘onderduiken’ en hiervoor verwijst naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet, herinnert de Raad aan wat hij heeft gesteld in zijn arrest dat werd gewezen in Verenigde Kamers:

“Bij wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: de wet van 21 november 2017) werden de criteria voor het (significant) risico op onderduiken ingevoerd in de Vreemdelingenwet en meer bepaald in artikel 1, § 2 van deze wet.

Uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 21 november 2017 (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2548/001, p. 11 en 16-20) blijkt dat het begrip “risico op onderduiken” is verbonden aan een bewaring van de vreemdeling. Voordien was dit begrip enkel van toepassing op verwijderingsprocedures. Zo was het in het kader van een verwijderingsprocedure reeds mogelijk om een persoon in bewaring te houden wanneer er een risico op onderduiken was. Het begrip werd door de wet van 21 november 2017 uitgebreid naar de asielprocedure. In de voorbereidende werkzaamheden wordt gesteld dat artikel 28 van de verordening nr. 604/2013 het mogelijk maakt om de betrokkene in bewaring te houden, om de procedure voor de overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek te garanderen, en dit onder de voorwaarden die nagenoeg identiek zijn aan de voorwaarden die worden voorzien door de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Er wordt geduimd dat in dit kader de bewaring enkel kan worden gerechtvaardigd indien het risico op onderduiken significant is. Er wordt aangegeven dat § 2 van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, de verschillende objectieve criteria opsomt die het mogelijk maken om een (significant) risico op onderduiken vast te stellen.

Aldus moet worden besloten dat de bepalingen van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet een verduidelijking vormen van het begrip “risico op onderduiken” zoals bedoeld in artikel 28.2 van de verordening nr. 604/2013, waarvan het bestaan moet worden vastgesteld bij het nemen van een beslissing tot bewaring met het oog op overdracht en dat de overheid moet toelaten om een risicoanalyse te maken van de kans dat de verzoeker om internationale bescherming “zal onderduiken”. Dit heeft geen uitstaans met het begrip “onderduikt”, zoals bedoeld in artikel 29.2 van de voormelde verordening. Het begrip “onderduikt” in artikel 29.2 wordt in het arrest Jawo van het Hof van Justitie duidelijk gedefinieerd als “ondergedoken is” (§53). De verwijzing naar artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig. De verwerende partij kan geen eigen invulling geven aan het begrip “onderduikt” van artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 door te verwijzen naar de criteria die erop zijn gericht het bestaan vast te stellen van een “risico op” onderduiken zoals bedoeld in artikel

28.2 van dezelfde verordening, dat wordt aangewend om een verzoeker om internationale bescherming in bewaring te kunnen nemen.” (RvV 2 juli 2020 nr. 237 903).

2.12. Waar de verwerende partij in haar nota stelt dat verzoeker naliet gevolg te geven aan de bijlage 26quater van 2 december 2019 en hieraan toevoegt, *“Met deze houding maakt verzoekende partij duidelijk dat hij zich niet zal houden aan de opgelegde verwijderingsmaatregel. In deze omstandigheden kan de gemachtigde van de Minister niet anders dan vast te stellen dat verzoekende partij niet meewerkt met de autoriteiten die bevoegd zijn voor de uitvoering van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* dient de Raad op te merken dat de verwerende partij in haar nota niet dienstig bijkomende argumenten kan gaan ontwikkelen om de bestreden beslissing te verantwoorden.

2.13. De vraag stelt zich echter of verzoeker belang heeft bij de onderdelen van zijn middel waarin hij aanvoert dat de verwerende partij artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening schendt alsook de zorgvuldigheidsplicht door hem niet de gelegenheid te hebben gegeven aan te tonen dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten. Meer bepaald dient te worden nagegaan of verzoeker, mocht hij zijn gehoord door de verwerende partij alvorens ze de bestreden beslissing trof en de kans hebben gekregen aan te tonen dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan de autoriteiten, de verwerende partij ertoe had gebracht een andersluidende beslissing te treffen.

2.14. Verzoeker stelt in essentie dat er een vergissing werd begaan bij het doorgeven van zijn verblijfsadres. Meer bepaald zou de sociaal-juridisch adviseur van het ‘Plateforme Citoyenne de Soutien aux Réfugiés’ door een aandachtsfout een foutief verblijfsadres hebben doorgegeven aan de bevoegde instanties. Deze adviseur zou meer bepaald een oud adres van een persoon bij wie verzoeker verblijft hebben doorgegeven, in plaats van het nieuwe adres waarnaar deze persoon is verhuisd. Verzoeker verwijst ter ondersteuning van zijn betoog naar stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift dat een verklaring behelst van de betrokken adviseur, opgesteld op 8 mei 2020.

2.15. De verwerende partij stelt in haar nota:

“De verwijzing van verzoekende partij naar ‘stuk 2’ bij zijn verzoekschrift is volstrekt onvoldoende om tot een andere beoordeling ter zake te komen. Met deze verwijzing geeft verzoekende partij aan dat het de fout zou zijn van de sociaal-juridisch adviseur van het ‘Plateforme Citoyenne de Soutien aux Réfugiés’ dat een foutief verblijfsadres werd doorgegeven aan de bevoegde instanties.

Verweerder wijst erop dat voormeld attest uitgaat van een organisatie die specifiek gericht is op de ondersteuning van verzoekers om internationale bescherming, terwijl het attest klaarblijkelijk werd afgeleverd op vraag van verzoeker, pour les besoins de la cause, in het licht van onderhavig beroep.

Verder laat verweerder gelden dat het in de eerste plaats de verantwoordelijkheid is van verzoekende partij zelf om ervoor te zorgen dat de bevoegde diensten over juiste informatie beschikken met betrekking tot zijn verblijfssituatie.

Deze vingerwijzing naar een derde doet niets af aan het feit dat verzoekende partij niet kon worden aangetroffen op het door hem opgegeven adres, terwijl het – in die omstandigheden – niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Minister om te besluiten tot verlenging van de overdrachtstermijn.

Verzoekende partij is verder de mening toegedaan dat de gemachtigde van de Minister niet zorgvuldig te werk ging, daar geen contact werd genomen met de advocaat van verzoekende partij om navraag te doen omtrent zijn verblijfplaats. Wat dit betreft, laat verweerder gelden dat de advocaat van verzoekende partij schijnbaar niet op de hoogte was van de verblijfplaats van verzoekende partij, nu hij op 17.01.2020 een verkeerd adres doorgaf aan Dienst Vreemdelingenzaken.

Verweerder benadrukt andermaal dat het de verantwoordelijkheid van verzoekende partij is om Dienst Vreemdelingenzaken te voorzien van correcte informatie aangaande zijn verblijfplaats.”

2.16. De Raad kan zich aansluiten bij het verweer in de nota met opmerkingen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op korte termijn twee verblijfsadressen doorgaf aan de verwerende partij. Op 14 januari 2020 gaf hij via een aangetekend schrijven een verblijfsadres op in 1050 Ixelles. Amper drie dagen faxte zijn advocaat, V.H., een nieuw verblijfsadres in 5590 Sovet door. Er werden nadien geen wijzigingenesignaleerd. Op 10 maart 2020, dus ruim twee maanden nadat verzoeker een verblijfsadres in Sovet had kenbaar gemaakt aan de verwerende partij, is de politie gaan controleren op dit adres en werd verzoeker aldaar niet aangetroffen.

2.17. Artikel 51/2, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient overeenkomstig artikel 50, § 3, dient in België woonplaats te kiezen

(...)

“Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de Minister.”

2.18. Verzoeker ontkent niet dat hij naar behoren werd ingelicht over de verplichting zoals neergelegd in artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet. Alleszins heeft hij tot tweemaal toe de verwerende partij op de hoogte gebracht van zijn verblijfsadres. De verwerende partij kan worden gevolgd in haar stelling dat het de verantwoordelijkheid van verzoeker is om haar correcte informatie te verschaffen aangaande zijn verblijfplaats. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoeker te bevragen of hij wel degelijk het correcte verblijfsadres heeft doorgegeven. Dit geldt des te meer gezien een raadsman de adreswijziging van verzoeker naar 5590 Sovet aan de verwerende partij heeft meegedeeld. Verzoeker kan zich niet dienstig verschuilen achter stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift dat werd opgesteld door de sociaal-juridische adviseur van het ‘Plateforme Citoyenne de Soutien aux Réfugiés’. Dit kan worden beschouwd als een gesolliciteerd stuk, opgesteld op vraag van verzoeker. Immers kan hierin worden gelezen, *“A qui de droit (...) Vu les circonstances dans lesquels il avait décidé de quitter la Suisse et avait entrepris de demander l’asile en Belgique, il ne lui était pas envisageable de retourner en Suisse. Dans l’espoir que son précédent conseil introduise un recours contre cette décision d’irrecevabilité, il a décidé de ne pas se rendre dans le centre Dublin qui lui avait été désigné en vue de son retour vers la Suisse”* en *“Le recours n’a pas été introduit par le précédent conseil de Monsieur mais, en vertu des règles prévues dans le Règlement Dublin III, n° 604/2013, la Belgique aurait dû devenir l’Etat compétent de sa demande à dater du 11 avril 2020. Lorsque Monsieur [B.] a appris, le 21 avril 2020, par l’intermédiaire de son avocat, que la Belgique avait considéré qu’il était en fuite, alors même qu’il résidait toujours chez Madame [M.], j’ai compris mon erreur. Je témoigne néanmoins être restée en contact régulier avec Monsieur [B.] et que ce dernier réside toujours en Belgique.”* Verzoeker heeft er dus bewust van afgezien terug te keren naar het Dublin-centrum omdat hij niet wou terugkeren naar Zwitserland dat op grond van de bijlage 26quater van 2 december 2019 verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De sociaal-juridische adviseur van het ‘Plateforme Citoyenne de Soutien aux Réfugiés’ weet waar de klepel hangt aangezien zij meedeelt dat de termijn van zes maanden voor de uitvoering van de bijlage 26quater van 2 december 2019 afloopt op 11 april 2020. Hieruit kan redelijkerwijs afgeleid worden dat de betrokken adviseur het belang inschat van het kaduuk worden van de verlengingsbeslissing, in het licht waarvan haar verklaring dat er per ongeluk een verkeerd verblijfsadres werd doorgegeven een kernelement vormt. Het blijkt ook uit geen enkel ander stuk dat de advocaat van verzoeker bij het doorgeven van diens verblijfsadres aan de verwerende partij op 17 januari 2020, daarvoor eerst contact had genomen met de sociaal-juridisch adviseur van het ‘Plateforme Citoyenne de Soutien aux Réfugiés’ en dat die hem een foutief verblijfsadres verstrekke. De Raad ziet ook niet in waarom verzoeker niet rechtstreeks aan zijn advocaat, V.H., zijn nieuw verblijfsadres kon doorgeven.

2.19. Er anders over oordelen zou de verwerende partij blokkeren bij het treffen van beslissingen tot verlenging van de Dublintransfer. Immers moet de verwerende partij voordat de periode van 6 maanden is verstreken zoals bedoeld in artikel 29.2. van de Dublin III-verordening aan de verantwoordelijke lidstaat laten weten dat de verzoeker is ondergedoken. Om dit proces te dwarsbomen volstaat het voor een verzoeker om een verkeerd verblijfsadres op te geven, te wachten tot de politie tevergeefs controleert op het doorgegeven verblijfsadres alsook nadien de vraag van de verwerende partij af te wachten of de verzoeker de bedoeling had om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Tegen dat dit proces is afgerond is de periode van 6 maanden al lang verstreken waardoor België de facto verantwoordelijk wordt voor het verzoek om internationale bescherming. Dergelijke praktijk komt neer op het faciliteren van het zich onttrekken aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat totdat de termijn van zes maanden is verstreken, wat niet de bedoeling kan zijn (cf. § 61 van het arrest Jawo).

2.20. De Raad benadrukt nog dat verzoeker heeft nagelaten om een beroep in te stellen tegen de bijlage 26 quater van 2 december 2019. In geval van nietigverklaring van deze beslissing had hij een overdracht aan de Zwitserse autoriteiten kunnen vermijden.

2.21. Dit alles leidt tot de conclusie dat verzoeker geen belang heeft bij de opgeworpen schending van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening en van de zorgvuldigheidsplicht. Ter terechtzitting werd hierop gewezen, wat bij de verzoekende partij geen reactie uitlokte.

Het enig middel kan, voor zover ontvankelijk, geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA